νας ἀστυνομικός.

Καθὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ μιὰ ἐκκλησιά, μηχανικὰ μπῆκε μέσα σὰν σὲ ἄσυλο.

Μέσ' στὸ μισοσκόταδο, στάθηκε ἀκίνητος, μὴ διακρίνοντας σχεδὸν τίποτε καὶ κρατῶντας πάντοτε στὰ χέρια του τὰ νομίσματα ποὺ τὰ ἔσφιγγε νευρικά.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ βλέπουν μέσ' στὸ μισοσκόταδο καὶ εἶδε τότε μιὰ πινακίδα ἡ ὁποία ἔγραφε : «*Συνδρομαὶ γιὰ τοὺς πτωχούς.*» Κάτω ἀπὸ τὴν πινακίδα αὐτὴ ἦταν ἕνα τετράγωνο κουτί, τὸ ὁποῖο, στὸ ἐπάνω του μέρος, εἶχε ἕνα ἄνοιγμα.

Χωρὶς νὰ διστάση ὁ ἄλήτης μας, πλησίασε στὸ κουτὶ καὶ ἕνα-ἕνα ἔρριξε μέσα ὅλα τὰ νομίσματά του. Ἔπειτα ἱκανοποιημένος ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει βγῆκε ἔξω κ' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Τὸ μυαλό του ἦταν τώρα γαλήνιο. Αὐτὸ τὸ καταραμένο χρῆμα, ποὺ εἶχε ἐξαγνισθῆ μὲ τὴν ἐλεημοσύνη, θὰ πήγαινε τώρα σὲ ἄλλους δυστυχισμένους ἀνθρώπους καὶ θὰ τοὺς ἀνεκούφιζε κάπως, μέσ' στὴν ἀθλιότητά τους. Ὅσο γι' αὐτόν, φτωχὸς ὅπως καὶ πρίν, θὰ ἐξακολουθοῦσε τὴ συνηθισμένη του ζωή, περιμένοντας κάποιο γεγονὸς ποὺ θὰ τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὸ ὁποῖο δὲν θάρχόταν ποτέ...

Ἐβάζιζε ἔτσι, ἀδιαφορῶντας, γιὰ τὴ βροχὴ ποὺ εἶχε διαδεχθῆ τώρα τὸ χιόνι καὶ γιὰ τὶς λάσπες... Ἐβάδιζε, ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες σὲ μακρυνὲς συνοικίες, ὅπου κανεὶς δὲν τὸν ἐπρόσεχε... Ἔτσι βγῆκε ἔξω ἀπ' τὴν πόλη.

Ἔπειτα, τὴν ὥρα τοῦ βασιλέμματος, σκέφτηκε νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι, παίρνοντας τὰ λεωβάδια. Ὁ οὐρανὸς ἦταν φλογισμένος πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως, ἐνῶ βαρειὰ μολυβένια σύννεφα τὸν σκέπαζαν ὁλόκληρο.

Ἄξαφνα, κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα εἶδε πλῆθος συγκεντρωμένο... Ἀσυναίσθητα πλησίασε..

Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν εἶχαν ἀνασύρει ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ σῶμα ἑνὸς πνιγμένου παιδιοῦ ὡς δεκάξη χρόνων...

Ὅσοι ἀπὸ τὸ πλῆθος εἶχαν παρευρεθῆ στὴ σκηνή, ἔδιναν ἐξηγήσεις στοὺς ἄλλους, ὅταν ἔξαφνα ἕνα παιδάκι ἀνακάλυψε μέσ' στὰ χόρτα ἕνα χαρτὶ γραμμένο, διπλωμένο στὰ τέσσερα καὶ βαλμένο κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα.

Ἐπειδὴ ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθῆ πειά, ἄναψαν σπίρτα γιὰ νὰ διαβάσουν τί ἔγραφε τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο χαρτί...

Ὁ φτωχὸς ἀλήτης μας μὲ τὰ χέρια χωμένα πάντοτε στὶς τσέπες του, τέντωσε τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀκούση ἐκεῖνον ποὺ τὸ διάβαζε.

Νὰ τί ἔγραφε :

«Ζητῶ συγγνώμη ἀπὸ τὴ μητέρα μου γιὰ τὴ θλίψη ποὺ θὰ τῆς προξενήσω μὲ τὸ θάνατό μου. Μὰ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ζήσω ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ μὲ βρῆκε σήμερα. Ὁ προϊστάμενός μου μὲ κατηγόρησε ὅτι τοῦ ἔκλεψα ἕνα χαρτονόμισμα χιλίων φράγκων, τὸ ὁποῖον ἔχασα σήμερα τὸ πρωῒ ἔξω ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας καὶ τὸ ὁποῖο μοῦ στάθηκε ἀδύνατο νὰ ξαναβρῶ, παρ' ὅλες τὶς ἀναζητήσεις μου..

Χαίρετε καὶ συγγνώμην !...»

. . . . . .

EMILE DESHAYS

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΟΥΓΚΩ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΣ

Πρὸ ἡμερῶν πέθανε ὁ γνωστὸς Γάλλος δημοσιογράφος Ζὰν Ντεστρέμ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ δημοσιογραφικοῦ του σταδίου, ἐργάστηκε ὡς διορθωτὴς στὴν ἐφημερίδα «Κραυγὴ» ποὺ τὴν ἐξέδιδαν ὁ Οὐγκώ, ὁ Βικτὼρ καὶ ὁ Μερίγς. Ὅταν λοιπὸν ρωτοῦσαν τὸν Ντεστρὲμ ποιὰ ἐντύπωση τοῦ εἶχε κάνει ὁ μέγας ποιητὴς κατὰ τὴν πρώτη τους συνάντηση, ἀπαντοῦσε :

— Μιὰ μεγάλη ἐντύπωση καλοσύνης. Εἶχα πάει γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σπίτι τοῦ Οὐγκώ, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω τὰ χειρόγραφα ἑνὸς ἄρθρου ποὺ θὰ δημοσιευόταν τὴν ἄλλη μέρα στὴν ἐφημερίδα. Ἐπειδὴ μόλις εἶχε τελειώσει τὸ ἄρθρο του καὶ δὲν πρόφταινε νὰ τὸ διαβάση, μοῦ εἶπε :

— Πάρ' το, παιδί μου, πάρ' το γιὰ νὰ μὴ σὲ κάνω νὰ περιμένης...

Καὶ σὲ λίγο, ἐπρόσθεσε :

— Ἀλήθεια, μὲ πόσα ρ γράφεται ἡ λέξις courrier (ταχυδρομεῖον)... Μὲ δύο ἢ μὲ ἕνα ;

— Μὲ δύο, τοῦ ἀπάντησα ἐγώ.

— Καλά, μοῦ εἶπε τότε, στὶς διορθώσεις μὴν ξεχάσης νὰ τὴν κάνης μὲ δύο ρ, γιατὶ ἐγὼ τὴν ἔχω γράψει μὲ ἕνα...

Ἂς μὴν ἀπογοητεύονται λοιπόν, οἱ φοιτηταί μας, ἀφοῦ συνάδελφός τους στὶς ἀνορθογραφίες ἦταν κι' ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἀθλίων».

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ γιορτὴ τῶν σκύλων

Στὸ Σαντιγὶ μιὰ μέρα κάθε χρόνο ἦταν ἀφιερωμένη στὴ γιορτὴ τῶν σκύλων. Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορταζόταν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου, ἐγίνονταν παρακλήσεις πρὸς ἀποσόβησιν τῶν ἀσθενειῶν, τῶν δηγμάτων τῶν ὄφεων, τῶν δηλητηριάσεων καὶ πρὸ πάντων τῆς λύσσας ἀπὸ τοὺς σκύλους. Ἡ ἐκκλησία, ὅπως μᾶς ἀναφέρει αὐτόπτης μάρτυς, ἦταν στολισμένη τὴ μέρα αὐτή, ὅπως τὶς μεγάλες γιορτὲς κ' ἀπάνω στὶς πλάκες ἦταν σκορπισμένα ἄφθονα λουλούδια. Κατὰ τὴν παλὴ συνήθεια, ὁ γεροντότερος εὐπατρίδης, ἀνεβασμένος στὸ παλαιότερο ἄλογο, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν πιὸ ἡλικιωμένο σκύλο, ἔμπαινε στὸ ναὸ ἐπικεφαλῆς τῶν σκύλων ποὺ ἐπρόκειτο...νὰ ἐκκλησιαστοῦν !... Πρῶτοι-πρῶτοι πήγαιναν οἱ μεγάλοι ἀξιωματοῦχοι τοῦ γένους...τῶν σκύλων, ἀκολουθοῦσαν τὰ πιὸ περίφημα λαγωνικὰ μὲ κοντὴ τρίχα, ὕστερα ὅλες ἡ ποικιλίες τῶν κυνηγετικῶν σκύλων, ἔπειτα οἱ ἰχνηλάτες, οἱ λεγόμενοι βραχύποδες, οἱ σοφοὶ σκύλοι, οἱ πεσματάρηδες καὶ ἀπὸ κοντὰ ὅλο τὸ ἄλλο σκυλολόϊ !... Ἀφοῦ μπαίναν στὴν ἐκκλησιὰ τοὺς ἐτοποθετοῦσαν κατὰ σειρὰ στὴ μέση τοῦ ναοῦ μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου κι' ἄρχιζε ἡ λειτουργία. Ὅταν τελείωνε ἡ λειτουργία, ὁ ἱερεὺς ἀπήγγελλε τὸν παγκυριακὸ τοῦ ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἐπροστάτευε τοὺς σκύλους.

***

Βασιλικοὶ τίτλοι

Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος πρῶτα καὶ ὁ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ἔπειτα καθώρισαν τοὺς τίτλους, οἱ ὁποῖοι δίδονται ἔκτοτε στοὺς βασιλεῖς. Ὁ μεγαλείτερος τίτλος εἶνε τοῦ Αὐτοκράτορος. Τοῦ Καίσαρος ἢ Αὐγούστου ἢ Σεβαστοῦ ὁ δεύτερος. Ἔπειτα ἔρχεται ὁ τίτλος τοῦ Σεβαστοκράτορος, τοῦ Πανυπερσεβάστου καὶ τοῦ Πρωτοσεβάστου. Τὸν τελευταῖο τιτλο ἔδωσε κατ' ἀρχὰς ἡ Ἄννα ἡ Κομνηνὴ στὸν πατέρα της. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ συγγενής του, ἐκαλεῖτο Δέσποτας.

***

Οἱ μεγαλείτεροι ποταμοὶ τοῦ κόσμου

Ὁ μεγαλείτερος ποταμὸς τοῦ κόμου εἶνε ὁ Μισισιπῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει μῆκος 6530 χιλιομέτρων. Ἔπειτα ἔρχεται ὁ Νεῖλος μὲ μῆκος 5740 χιλιομέτρων. Ὁ μεγαλείτερος ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἶνε ὁ Γιὰν τὲ Κιὰν μήκους 5080 χιλιομέτρων, τῆς Εὐρώπης δὲ ὁ Βόλγας μήκους 3688 χιλ. καὶ ὁ Δούναβις 2770 χιλιομέτρων.

***

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ 4 γράμματα

Παρετηρήθη ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὶς περισσότερες γλῶσσες τοῦ κόσμου γράφεται μὲ τέσσερα γράμματα. Ἔτσι π.χ. στὴν ἑλληνικὴ εἶνε Θεός, στὴ Λατινικὴ Deus, στὴ Γαλλικὴ Dieu, στὴ Γερμανικὴ Godd, στὴ Σκανδιναυϊκὴ Cdu, στὴ Σουηδικὴ Godd, στὴν Ἱσπανικὴ Dias, στὴν Ἰρλανδικὴ Vieh, στὴν Κροατικὴ Doga, στὴ Βλαχικὴ Ζεύς, στὴ Δαλματικὴ Ρογ, στὴν Τοσκικὴ Addi, στὴν Ἀραβικὴ Ἀλλό, στὴν Περσικὴ Σιρά, στὴν Ἰνδικὴ Ἐεγί, στὴν Αἰγυπτιακὴ Auum, στὴ Συριακὴ Ἀδάδ, στὴν Ἰσπωνικὴ Ζαΐν, στὴν Ἑβραϊκὴ Ἀδών, στὴν Ταρταρικὴ Ἰδγά, στὴν Περουβιανὴ Λιάν, στὴ Ρωσσικὴ Μπὸγ καὶ στὴ Βουλγαρικὴ ὶ ἴδιο.

***

Τὰ βαθύτερα ὀρυχεῖα

Κατ' ἀνακοίνωσιν Γάλλου ὀρυκτιολόγου τὰ μεγαλείτερα ὀρυχεῖα ἔχουν βάθος μεγαλείτερο τῶν 1200 μέτρων. Ἕνα ὀρυχεῖο στὴν Πρησβράμη τῆς Βοημίας ἔχει βάθος 1130 μέτρων, ἐπίσης καὶ τὸ ὀρυχεῖον Ἄδαλμοφ στὸ ἴδιο μέρος τὸ ἴδιο βάθος ἔχει. Ἡ θερμοκρασία τῶν ὀρυχείων εἰς βάθος χιλίων μέχρι χιλίων διακοσίων μέτρων φθάνει εἰς 45 βαθμοὺς Κελσίου, ἀλλὰ δια καταλλήλου ἀερισμοῦ δύναται νὰ κατέλθη μέχρι 20 βαθμῶν Κελσίου. Ἄνευ δηλαδὴ τοῦ ἀερισμοῦ οἱ ἐργάται θᾶσκαζαν ἀπὸ τὴ ζέστη.

***

Ἱστορία τῆς πατάτας

Ἡ πατάτες στὴν ἀρχὴ ἐβλάστειναν σὲ ἀγρία κατάσταση στὴ Νότιο Ἀμερική, ἀπ' ὅπου μετεφέρθησαν στὴν Εὐρώπη. Πρῶτα-πρῶτα τὶς ἔφεραν στὴν Ἱσπανία κι' ἀπὸ κεῖ στὰ 1514 στὴν Ἰταλία. Στὰ 1588 ἕνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λεϊδέν, στὴ Γερμανία ἐπῆρε μερικὲς πατάτες, τὶς ἐφύτευε καὶ τὶς διέδωσε στοὺς κατοίκους. Στὰ 1623 ἡ πατάτες εἰσήχθησαν στὴν Ἀγγλία κι' ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ καλλιεργοῦνται καὶ νὰ καλυτερεύουν. Στὴ Σαξωνία ἡ πατάτες εἰσήχθησαν στὰ 1717, στὴ Σκωτία στὰ 1729, στὴν Πρωσσία στὰ 1739 καὶ στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Καποδιστρίου.